

ת"פ 67290/11/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 67290-11-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחר	מדינת ישראל
	המאשימה	ע"י ב"כ מתמחה הגב' שי לי פדידה
נגד		פלוני (עציר)
הנאשם		ע"י ב"כ עו"ד ישי ניב

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, כפי שהוגש לתיק בית המשפט ביום 26.01.22, עבירות לפי סעיפים 382(ג) ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, וזאת במסגרת הסכמות שגובשו בין הצדדים, הסכמות שהתייחסו לתיקון כתב האישום בלבד.

כעולה מהעובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום המתוקן, ביום 26.11.21 שהה הנאשם בדירה של אשתו לשעבר (המתלוננת) לאחר ששתה משקאות אלכוהוליים כאשר בדירה היו המתלוננת ושניים מילדיהם של בני הזוג.

הנאשם איים על המתלוננת שיהרוג אותה ואיים עליה ועל הילדים שאם יזמינו משטרה ישרוף אותם. הנאשם נטל לידי סכין בעלת להב מתקבע והתקדם לכיוון המתלוננת, תוך שהוא הודף מדרכו את ילדיו. כאשר המתלוננת ניגשה אל דלת הדירה במטרה לצאת, תקף אותה הנאשם באמצעות ידיו וגרם לה חתכים קטנים בכף ידה.

הנאשם כאמור, הודה בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן הנ"ל והורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 וכן בעבירת אימים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

למען השלמת התמונה, אדגיש, כי הנאשם עצור מתאריך 26.11.21 עד היום.

ביום 26.01.22 נשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש והמתלוננת ובתה אשר נכחו באולם בית המשפט, ביקשו לומר את דבריהן. המתלוננת טענה בפני שהמקרה הוא מקרה חד פעמי ובמהלך 30 שנות הנישואין הנאשם לא הרים עליה יד וביקשה מבית המשפט לרחם על הנאשם ולשחרר אותו. בתם של המתלוננת והנאשם העידה שהנאשם לא שותה בדרך כלל והם התלוננו במטרה שהנאשם יורחק למספר ימים ואז ישוב. הבת העידה שהנאשם אבא טוב והיא מעוניינת שישבו

הביתה.

באת כוח המאשימה ציינה בטיעוניה שלעמדתה, יש לתת את הדעת שהנאשם אחז בסכין (ת/2), גרם לחבלה במתלוננת (ת/1) ואיים עליה ועל ילדיו שיהרוג אותה, ובנסיבות אלה, מתחם העונש ההולם את העבירה בה הורשע הנאשם בהליך זה שלפני, נע בין 10-18 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הפנתה במסגרת טיעוניה לפסיקה אשר תומכת במתחם הענישה שנע במנעד שבין 8-12 חודשי מאסר.

סופו של דבר, לאחר שהמאשימה הפנתה לרישומי הפלילי של הנאשם שהתיישן (ת/3), עתרה להטלת ענישה של מאסר בפועל ברף התחתון של המתחם שלא יפחת מ-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי והתחייבות.

מנגד, ב"כ הנאשם ציין כי הוא אינו מקל ראש מעצם חומרת העבירות בהן הורשע מרשו בכתב האישום המתוקן, אך הדגיש שהנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הודה וחסך זמן שיפוטי יקר והוא מבקש להתנצל בפני המתלוננת ובפני ילדיהם. כך גם ציין כי מרשו עזב את ח"י הפשע לפני אי אלו שנים וכי מדובר באירוע יחיד בחייו הזוגיים. כתימוכין הסתמך ב"כ הנאשם על עמדת המתלוננת ובתה. עוד הפנה למצבו הרפואי של הנאשם ולכך שתנאי המעצר הקשים ממילא מתנאי מאסר, קשים שבעתיים על הנאשם בהיותו נכה לאחר שעבר תאונת עבודה (נ/1).

ב"כ הנאשם טען שהמתחם לו עתרה המאשימה הוא מתחם מחמיר ביחס לנסיבות האירוע וטען שיש לקבוע מתחם שנע בין עונש מאסר מותנה ועד עונש מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, כלומר עד 9 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בימי המעצר שרוצו ע"י מרשו זה מכבר ולהטיל על מרשו ענישה הצופה פני עתיד.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו וביקש סליחה ומחילה מהמתלוננת ומילדיו. הנאשם אמר שהוא מתבייש במעשיו וביקש את התחשבות בית המשפט.

דין והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם

בעניינו, אין חולק כי גם לאחר תיקון כתב האישום מדובר בעבירת אלימות המופנית כלפי בן המשפחה, בתוך התא המשפחתי, פוגעת בכבודה ובזכותה לביטחון ולהגנה של המתלוננת, כך גם פוגעת בשלמות גופה. לעניין זה, אפנה לע"פ 6758/07 פלוני נ' מ"י, שם נקבע לעניין זה כדלהלן:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג."

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות בהן הורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן, הם הפגיעה בשלומה של המתלוננת, בזכותה לכבוד ולביטחון בתוך התא המשפחתי, וכמובן הצורך לשמור על שלוותה ותחושת ביטחונה בתוך התא המשפחתי. כפי שנכתב ברע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.21):

"זה לא כבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם (רע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2021))."

וכן ברע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (04.02.21):

"תופעת האלימות במשפחה היא תופעה נפסדת הפוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון, כבודן ושלמות גופן של נשים, בתוך ביתם, מבצרם. בנסיבות העניין, משתקפת אף חומרה יתרה כשהמבקש תקף את בתו, תוך שניצל את כוחו - בעוד שבתפקידו כהורה עליו להיות למגן לבני ביתו. בהתאם לכך, נדרשת ענישה מוחשית, אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים מנקיטת אמצעי אלימות כלפי בני משפחתם (רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021))."

בעניינו, מידת פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות אלה גבוהה בעיני, שכן הוא תקף את אשתו לשעבר וגרם לה חבלות של ממש, תוך שאיים לפגוע בה באמצעות סכין.

למרבה הצער בית המשפט נחשף חדשות לבקרים כיצד מערכת יחסים בין בני זוג לשעבר מובילה לתוצאות קשות יותר

מאלה המפורטות בכתב האישום.

לעניין זה, אפנה לע"פ 2506/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.21):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הטמונה בעבירות אלימות בין בני זוג ועל הצורך בענישה מחמירה הנותנת ביטוי לסלידה מעבירות מעין אלו (וראו למשל: ע"פ 1568/14 דובגילנוק נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [פורסם בנבו] (31.3.2015); ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (31.1.2019) (להלן: עניין פרץ); זאת, גם במקרים שבהם מדובר בבני זוג שנפרדו: ע"פ 4221/13 ואנונו נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (26.3.2015)). וכפי שנאמרו הדברים בעניין פרץ:

"שנת 2018, אשר הסתיימה לפני שבועות אחדים בקול זעקה מרה, לימדה כי ממשות הסכנה הנשקפת לנשים מאלימות במשפחה איננה נחלת העבר. במהלך שנה אחת בלבד נרצחו 26 נשים על ידי בני זוגן וקרוביהן - נתון מצמרר המשקף מציאות חברתית קשה עמה לא ניתן להשלים. בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

[...] ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג. במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה [...]. (פסקה 14).
דברים אלה נכתבו לפני כשלוש שנים, והם תקפים גם היום ביתר שאת."

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, בפסיקה נקבע מנעד רחב של מתחם עונש הולם למעשה העבירה בה הורשע הנאשם וכל מקרה ומקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו.

בעניין זה ר' רע"פ 538/21 בו נדחתה בקשת רשות ערעור לאחר שהמערער הורשע בתקיפה וגרימת חבלה של ממש הן לבתו והן לאשתו ונגזרו עליו 7 חודשי מאסר בעבודות שירות.

עוד ר' רע"פ 340/21 בו נדחתה בקשת רשות ערעור לאחר שהמערער הורשע בתקיפה וגרימת חבלה של ממש לאשתו ובניסיון לתקיפה וגרימת חבלה של ממש ונדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות בעפ"ג (חי') 39724-04-20. וכך בית המשפט המחוזי ציין:

"בית משפט קמא קבע מתחם ענישה נמוך במיוחד, הנע בין מספר ימים לשישה חודשי מאסר בפועל, מתחם שאינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות נגד בת זוג וגרימת חבלה של ממש, הן לגבי הרף התחתון, העומד ככלל על מספר חודשי מאסר, והן לגבי הרף העליון, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים.

משכך, לא ניתן משקל מספק לעיקרון ההלימה, ולעומת זאת ניתן משקל עודף לנסיבותיו האישיות של המשיב.

בית משפט קמא לא נתן משקל להרשעותיו הקודמות של המשיב משקבע כי מדובר ב"עבר ישן" מלפני 20 שנה, זאת על אף שהמשיב ריצה עונש מאסר בן 9 חודשים בגין תקיפתה של אשתו הראשונה, ולאחר מכן הורשע בביצוע עבודות ללא היתר, במסירת ידיעות כוזבות, וכן הורשע בביצוע היזק בזדון בשנת 20'.

אשר לסליחת המתלוננת בבית משפט קמא, ובקשתה לשחרר את המשיב לאלתר, כי "יש לנו ילדים", דבריה כי זו פעם ראשונה שהוא מכה אותה, ולפני כן היה צועק בבית, וכי הוא מפרנס את המשפחה, באומרה "אנחנו בתקופת חירום ובלעדיו לא נוכל להסתדר", בית משפט קמא לא נתן דעתו לאפשרות כי דברי המתלוננת עשויים להיות נדבך נוסף בתופעה הקרויה "תסמונת האישה המוכה", המבקשת לשמור על התא המשפחתי ולהבטיח את קיומו"

נסיבותיו של מקרה זה אשר נדון בפני כפי שמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, מוביל לקביעה כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה קצרה, דרך מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד למאסר בפועל של 15 חודשים, לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד, קנס והתחייבות.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

לחובת הנאשם עבר פלילי אך כל הרשעותיו התיישנו זה מכבר ולמעשה, נדמה כי הנאשם חדל מלבצע עבירות מזה כ-15 שנה כך שעסקין באירוע חריג באופיו.

הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו כפי שאלה באו לידי ביטוי בכתב האישום המתוקן וחסך בזמן שיפוטי יקר כמו גם הביע צער, חרטה ובושה על מעשיו.

בנוסף, לא התעלמתי מעמדת המתלוננת, היא גרושתו של הנאשם, שטענה בפניי שאיננה מפחדת מהנאשם כי אם מרחמת עליו.

עוד יש לקחת בחשבון את מעצרו של הנאשם בגין תיק זה במשך חודשיים כאשר ידוע שימי מעצר קשים מימי מאסר, וודאי לאור מצבו הרפואי של הנאשם.

כמו כן, מבלי להקל ראש בחומרת העבירות, לא נגרמו למתלוננת חבלות חמורות והיא לא נזקקה לטיפול רפואי.

מבלי להקל ראש בנסיבות ביצוע העבירות ובתוצאותיהן, בשים לב לנתונים שפורטו, ולאחר שנתתי דעתי לעתירת המאשימה להטיל על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם, הגעתי למסקנה לפיה יש להטיל על הנאשם מאסר בפועל, לצד ענישה הצופה פני עתיד.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 7 חודשים שיחושב ממועד מעצרו - 26.11.21.

עמוד 5

2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירת אלימות במשפחה, לרבות כלפי בת זוג לשעבר, שעונשה שנתיים מאסר ומעלה ויורשע בה או על עבירת איומים.

3. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך של 3,000 ₪ לפיה יתחייב להימנע תוך 3 שנים לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו מלעבור על עבירה של אלימות במשפחה לרבות איומים, שעונשה שנתיים מאסר ומעלה.

ניתן צו להשמדת מוצגים.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ב אדר א' תשפ"ב, 13 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.